

Eva was ongemerkt zwanger

‘Bevallen? Een hoofdje? Dat kon niet’

Menstruatiepijn, was haar eerste gedachte toen ze hevige buikkrimp kreeg. Eva (25) kon er niet verder naast zitten. Want even later werden zij en haar vriend Mark (27) ouders van Anna (5 maanden).

INTERVIEW NINA SCHUYFFEL FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN VISAGIE RONALD HUISINGA

‘Mark en ik hadden een mooi toekomstbeeld voor ogen. Eerst mijn studie afmaken, dan een baan zoeken. Een leuk huis kopen met een kinderkamer. Trouwen. En dan over een jaar of vier, vijf ons eerste kind. Dat was het plan. We hadden het zelfs al over namen gehad: Anna vonden we allebei leuk.

Het liep anders. Vijf maanden geleden kreeg ik op zondagavond opeens pijn in mijn buik. Ik voelde me opgeblazen, had net die week gemenstrueerd, dus ik dacht dat het de nasleep daarvan was. Later verloor ik ook bloed. Zie je wel, dacht ik, ik ben gewoon nog ongesteld. Het gebeurde wel vaker dat ik onregelmatig bloed verloor, dus dat was niet zo gek. De hele avond lag ik op de bank. Toen ik uiteindelijk in bed lag, werd het niet veel beter. Mark wilde een kruik voor me maken, maar dat hoefde niet van mij. Als ik maar in slaap kon vallen, dacht ik. Maar de pijn werd heviger. Urenlang lag ik te woelen, ik kon geen comfortabele

houding vinden. Ik ging douchen in de hoop dat het warme water de buikkampen zouden verlichten. Ook dat hielp niet. Om drie uur 's nachts maakte ik Mark wakker. “We moeten naar het ziekenhuis,” zei ik, “daar kunnen ze me misschien een pijnstiller geven.” Mark belde de huisartsenpost. De dienstdoende huisarts hoorde adviseerde me twee paracetamol te nemen. “Bel maar terug als de pijn over een uur nog niet weg is,” zei ze. Tien minuten later voelde ik opeens een enorme druk. Ik raakte in paniek: dit was geen menstruatiepijn meer. “Dit is niet goed,” zei ik tegen Mark. Ik voelde dat mijn lichaam iets aan het doen was wat ik niet onder controle had. Ik werd bang, had geen idee wat er gebeurde. “Je moet even kijken daar beneden,” zei ik.

BLEEK EN STIL Mark dook onder de lakens. Toen hij weer tevoorschijn kwam, was hij bleek en stil. “Wat is er nou?” riep ik. “Zeg het dan!” Maar Mark zei niets. →

‘Ik zag eruit als een hert in de koplampen: totaal in shock’

Hij pakte zijn telefoon en belde de huisarts weer. “Jullie moeten nú een ambulance sturen,” hoorde ik hem zeggen. “Mijn vriendin is aan het bevallen.” Dat was de eerste keer dat ik hoorde wat er aan de hand was. Er schoot van alles door me heen. Aan het bevallen? Dat kan niet, dacht ik. Ik kan niet eens zwanger zijn, ik ben gewoon aan de pil. Ik ben net nog ongesteld geweest! Maar Mark wist het zeker: hij had een schedeltje gezien, met haar. We gingen ervan uit dat het een miskraam was. Dat vertelde hij ook aan de huisarts. Veel tijd om na te denken was er niet. De druk werd heftiger. Via de telefoon vertelde de huisarts me wat ik moest doen. Puffen, zei ze. Puffen? Ik had geen idee hoe dat moest. Ze deed het voor: pff, pff, pff. Het hielp niet. De druk werd steeds groter. Ik moest het proberen tegen te houden, zei de huisarts. “Hoe dan?!” riep ik uit. Toen ging de bel en stonden er twee ambulancebroeders in de kamer. Eindelijk kon ik het laten gaan. Binnen anderhalve minuut was de baby eruit, de broeders hadden nog net hun handschoenen kunnen aantrekken.

IN SHOCK Eerst was het stil. Toen, opeens, hoorden we gehuil. Gehuil? Het kindje leefde dus! Het had ook een mooie, roze kleur. De ambulancebroeders stonden er verbaasd naar te kijken. “Ze lijkt gewoon volgroeid,” hoorde ik één van hen zeggen. Ze? Oké, het is dus een meisje, dacht ik. Het was zo’n bizarre situatie, zo’n chaos. Niemand dacht eraan de tijd even te noteren. We weten dus niet precies hoe laat ze is geboren, maar we schatten tien voor vijf. Iemand zei: “Navelstreng.” Oh ja, die moest ook nog worden doorgeknipt. Een half uur na de bevalling kwam er een verloskundige binnen. Zij was gebeld door de huisarts. De baby werd op mijn buik gelegd, de verloskundige raadde ons aan foto’s te maken. “Dat voelt nu misschien gek,” zei ze, “maar dat is belangrijk voor hierna, voor

de verwerking.” Op de foto’s, die ik later in een boek heb geplakt, zie ik eruit als een hert in de koplampen. Grote ogen, totaal in shock. Ik besepte nog helemaal niet wat er was gebeurd.

NIETS IN HUIS De verloskundige controleerde mij en de baby. We waren allebei helemaal gezond. Toch wilde ik per se naar het ziekenhuis. Ik maakte me zorgen, had negen maanden lang geleefd zoals ik altijd doe: ik had alcohol gedronken, intensief gesport, de kattenbak verschoond. Ik wilde zeker weten dat de baby niets mankeerde. Zelf telde ik alvast haar vingertjes en teentjes. Alles zat erop en eraan. Mijn schoonmoeder, die Mark had gebeld, kwam aan met een dekentje waarin we de baby konden wikkelen. Zij had ook alvast een paar kleertjes en babyspullen meegenomen van haar andere kleinkind.

In het ziekenhuis kwam de kinderarts tot dezelfde conclusie: Anna, zoals we haar inmiddels hadden genoemd, was kerngezond. Ze woog 3200 gram en was 49 centimeter lang. Haar hartje klopte goed en ze had sterke longen. Dat was het moment waarop we allebei in huilen uitbarstten. Alles kwam er in een keer uit. Want hoe onverwacht ook, het belangrijkste is dat je kind gezond is. Dat voel je als kersverse ouders meteen.

Dezelfde dag zei de dokter dat we naar huis mochten. Mark wilde dat liever niet. Hij vroeg of we nog even mochten blijven, zodat hij thuis alles in orde kon maken. We hadden immers niets. Samen met zijn zus is hij naar Ikea gereden om een bedje te kopen. Zijn stiefmoeder kocht hydrofiele luiers, spugdoekjes en verzorgingsproducten. Ondertussen kwamen vrienden en kennissen tassen vol spullen brengen. Een oom kwam de commode in elkaar zetten en mijn moeder regelde de kraamzorg. Mark grapt nog vaak dat hij niet snapt dat sommige man- →

Oma maakte ooit dit beeld van een stel. Ze overleed vorig jaar.

De oma van Mark maakte het vest en bijpassend sjaaltje voor als er ooit een achterkleindochter zou komen. En dat was Anna.

Eva's zwager maakte een gedicht vlak na de geboorte van Anna. Ze wist niet dat hij zo poëtisch was.

‘De eerste echo, je baby voelen, dat heb ik allemaal gemist’

‘Zodra je je kind vasthoudt, nemen hormonen het blijkbaar over’

nen er negen maanden over doen om een kinderkamer te bouwen, want in een dag was alles geregeld. Het was overweldigend om zo veel steun te krijgen.

SKINNY JEANS Hoe dit heeft kunnen gebeuren, is nog steeds een raadsel. Ik ben negen maanden lang gewoon ongesteld geworden. Aan mijn lijf was niets te zien. Ik ben lang en slank en heb al die tijd dezelfde kleren gedragen, ook skinny jeans en strakke T-shirts. Mark zei achteraf wel dat hij merkte dat ik meer at. En ik heb een keer in bed gelegen met buikkrampen, wat later indalingsweeën bleken te zijn. Maar verder heb ik geen symptomen gehad. De artsen denken dat Anna tegen mijn rug aan heeft gelegen en zich rustig hield. Dat moet wel, want ik heb haar nooit voelen schoppen. De eerste weken lag ze ook erg stil in haar bedje en hilde ze nauwelijks.

Ik heb gelukkig nooit vervelende reacties gehad, maar ik kan me voorstellen dat mensen er iets van vinden. Als ik dit verhaal zou horen, zou ik denken: hmm, wist je écht niets? Dat kan toch niet? Mark en ik hebben vaak genoeg lachend het TLC-programma *I didn't know I was pregnant* gekeken. Je denkt dat het alleen naïeve meisjes overkomt. Maar mensen die mij kennen, snappen dat het echt kan: zwanger zijn zonder dat je het weet. Ik ben altijd goed voorbereid op alles. Het is niet zo dat ik het niet wilde weten en daarom de zwangerschapssymptomen onderdrukte. Ik zou juist dolgelukkig zijn geweest als ik erachter was gekomen dat ik zwanger was. Anna was hartstikke welkom geweest. Ik vind het daarom ook ontzettend jammer dat ik de zwangerschap heb gemist. Het lijkt me fantastisch om mee te maken: de eerste echo, je baby voelen groeien in je buik. Ik heb geen enkele foto als zwangere vrouw. Dat vind ik erg. Mark vond het zielig dat ik geen babyshower heb gekregen. Samen met zijn zus heeft hij er alsnog één georganiseerd. Heel lief.

GENIETEN Zodra Anna er was, hebben we vijf boeken in huis gehaald, zodat ik me kon inlezen. Ik had nog maar twee keer een baby vastgehouden, nog nooit een luier verschoond. Ik wist niets. Toch was ik vrij snel gewend. Mensen vragen weleens of het zwaar is om onvoorbereid ouder te worden. Nee, want zodra je je kind in je armen hebt, nemen de hormonen het over en voel je alleen maar liefde. Wat ik wel moeilijk vond, was de omschakeling van een actief leven naar op de bank zitten met een baby. Twee dagen voor de bevalling had ik nog een catering voor vijfhonderd man gedraaid, op de dag zelf was ik nog gaan roeien, en opeens zat ik thuis. Bij Mark was de knop sneller om. Hij zei: “We gaan dit gewoon doen, samen komen we hier uit.” We praten veel. Eén ding weet ik zeker: deze ervaring heeft onze relatie sterker gemaakt. We zijn echt naar elkaar toe gegroeid. Mijn opa overleed vlak voor de bevalling, ik heb het er moeilijk mee gehad dat ik hem niet heb kunnen vertellen dat hij overgrootvader werd. Mark heeft me daar enorm in gesteund. Hij werkt bij Defensie en is soms dagenlang niet thuis. Dat is weleens moeilijk, want dan sta ik er alleen voor. Gelukkig doe ik sinds kort ook weer iets voor mezelf: ik ben weer begonnen met mijn studie en loop drie dagen per week stage in de organisatiepsychologie. Hierna hoef ik alleen nog mijn masterthesis te schrijven en dan ben ik afgestudeerd. Ik hoop daarna een baan te vinden. Naar een crèche gaat Anna nog niet: Mark en ik hebben allebei gescheiden en hertrouwde ouders, dus er zijn genoeg opa's en oma's die willen oppassen. Sinds ik dit heb meegemaakt, doe ik regelmatig een zwangerschapstest. Toch ben ik niet bang dat het nog eens gebeurt. Over een paar jaar willen we graag een tweede kind. Dan hoop ik de zwangerschap bewust mee te maken. Tot die tijd genieten we van Anna. Ze kwam onverwacht, maar is in een nest vol liefde terechtgekomen. We noemen haar ons wondertje. ♦

